

n mann som het Lasarus, var syk; han var fra Betania, den landsbyen hvor Maria og hennes

søster Marta bodde. Det var Maria som salvet Herren med salve og tørret hans føtter med sitt hår. Og Lasarus, som var syk, var hennes bror. Søstrene sendte da bud etter ham og lot si: «Herre, din venn er syk.» Da Jesus hørte det, sa han: «Denne sykdommen ender ikke med døden, men med å fremme Guds ære; for gjennom den skal guddomsglansen skinne om Guds sønn.»

Jesus holdt meget av både Marta og hennes søster og Lasarus.

Etter at han hadde hørt om sykdommen, ble han værende hvor han var i to dager til; først da sa han til disiplene: «La oss gå tilbake til Judea.»

Disiplene svarer: «Rabbi, nylig prøvde jødene å stene deg, og enda vil du gå tilbake dit?»

Jesus svarte: «Har ikke dagen tolv timer? Og den som går om dagen, snubler ikke, takket være dagslyset som lar ham se; men den som er ute og går om natten, han snubler, for da er lyset borte.»

Og derpå lar han til: «Lasarus, vår venn, har lagt seg til hvile; jeg går for å vekke ham.»

Hans disipler sa da til ham: «Herre, dersom han hviler, blir han nok frisk igjen.» Men Jesus hadde talt om hans død; de derimot trodde at det var søvnens hvile han mente.

Da sa Jesus like ut: «Lasarus er død, og for deres skyld er jeg glad jeg ikke var der, så dere kan lære å tro. Men la oss nå gå til ham!»

Thomas (han som kalles Didymos) sier da til de andre disiplene: «La oss gå med, vi også, så dør vi sammen med ham!»

Da Jesus kom frem, fant han at Lasarus allerede hadde ligget fire dager i graven. Betania ligger bare omkring femten stadier fra Jerusalem, og mange av jødene var kommet til Marta og Maria for å trøste dem i sorgen over deres bror.

Da Marta hørte at Jesus nærmet seg, gikk hun ham i møte; Maria satt hjemme i huset. Og så sier Marta til Jesus: «Herre, dersom du hadde vært her, da ville min bror ikke vært død! – Men fremdeles vet jeg, at alt du ber Gud om, det gir han deg ...»

Jesus svarer: «Din bror skal oppstå.»

Og Marta sier: «Jeg vet at han skal oppstå: Ved oppstandelsen på den ytterste dag.»

Jesus svarer på ny: «Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve, om han enn er død. Og enhver som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø. Tror du dette?»

Hun sier: «Ja, herre; jeg er fullt forvisset om at du er Messias, Guds Sønn, han som skulle komme til verden.»

Og med disse ord gikk hun av sted, kalte på sin søster Maria og hvisket til henne: «Mesteren er her; han spør etter deg.» Straks Maria hørte det, reiste hun seg skyndsomt og gikk ut til ham. Jesus var ennå ikke kommet inn i landsbyen, han befant seg fremdeles der hvor Marta var kommet ham i møte. Jødene som var sammen med Maria inne i huset for å trøste henne, så at hun reiste seg så plutselig og gikk ut; de fulgte da etter, for de tenkte at hun gikk bort til graven for å gråte der.

Da Maria nå kom frem dit Jesus var og fikk se ham, kastet hun seg ned for hans føtter og sa: «Å herre, dersom du hadde vært her, da ville min bror ikke vært død!»

Jesus så hvordan hun gråt, både hun og jødene som var kommet i følge med henne. Beveget og rystet i sin sjels innerste spurte han da: «Hvor har dere lagt ham?»

De svarer: «Kom skal du se, herre.» Jesus gråt. Og jødene sa: «Se hvor han holdt av ham!» Men noen av dem sa også: «Han som åpnet den blindes øyne, kunne han ikke gjort slik at denne mannen ikke døde?»

Atter heftig beveget kommer da Jesus frem til graven. Det var en hulegrav, med en stor sten over.

Jesus sier: «Ta stenen bort!»

Marta, den dødes søster, innvender: «Herre, han stinker sikkert allerede; det er nå alt på fjerde dagen.»

Men Jesus svarer: «Sa jeg deg ikke, at dersom du tror, skal du få se Guds herlighet lyse?» De tok da stenen vekk. Og Jesus vendte sitt blikk mot det høye, og sa: «Far, jeg takker deg fordi du har hørt meg. Jeg visste at du alltid hører meg; men dette sier jeg, for at hele denne mengden som står her omkring, skal tro at du har sendt meg.» Og som han hadde sagt dette, ropte han med kraftig stemme: «Lasarus, kom ut!» Da kom den døde ut, med hender og føtter omviklet av linnetrimler, og med en svetteduk bundet over ansiktet. Jesus sier til dem: «Hjelp ham løs, og la ham gå.»

Mange av jødene som var kommet ut til Maria og hadde sett hva han gjorde, kom da til troen på ham. Mannen svarte: «Det er nettopp det som er så underlig: Meg har han åpnet øynene på, og enda vet dere ikke hvor han kommer fra! Men vi vet jo at Gud ikke bønnhører syndere, mens han hører den som er gudfryktig og gjør hans vilje. Aldri siden verden ble til har man hørt at noen har åpnet øynene på en blindfødt. Hvis denne mannen ikke var fra Gud, da kunne han ingenting gjøre.»

Da svarte de: «I synd er du født, helt igjennom, og så vil du lære oss!» og dermed kastet de ham ut.

Jesus fikk høre at de hadde kastet ham ut. Og da han møtte ham, spurte han ham: «Tror du på Menneskesønnen?» Den annen svarte: «Skal jeg kunne tro på ham, Herre, må du si meg hvem han er?» Jesus sa: «Du har alt sett ham: Det er han som taler med deg nå.» Og den annen sa: «Jeg tror, Herre» – og kastet seg ned for å hylle ham.

Jesus sa: «Det er til en dom jeg er kommet til denne verden: For at de som ikke så, skal se, og for at de seende skal bli blinde.» Noen fariseere som var sammen med ham, hørte det og spurte: «Skal kanskje vi også være blinde?» Jesus svarte: «Var dere blinde, var dere også uten skyld; men nå sier dere: Vi ser. Og så lenge forblir dere skyldige.»

Był pewien chory, Łazarz z Betanii, z miejscowości Marii i jej siostry Marty. Maria zaś była tą, która namaściła Pana olejkiem i włosami swoimi otarła Jego nogi. Jej to brat Łazarz chorował. Siostry zatem posłały do Niego wiadomość: «Panie, oto choruje ten, którego Ty kochasz». Jezus usłyszawszy to rzekł: «Choroba ta nie zmierza ku śmierci, ale ku chwale Bożej, aby dzięki niej Syn Boży został otoczony chwałą». A Jezus miłował Martę i jej siostrę, i Łazarza. Mimo jednak że słyszał o jego chorobie, zatrzymał się przez dwa dni w miejscu pobytu. Dopiero potem powiedział do swoich uczniów: «Chodźmy znów do Judei!» Rzekli do Niego uczniowie: «Rabbi, dopiero co Żydzi usiłowali Cię ukamienować i znów tam idziesz?» Jezus im odpowiedział: «Czyż dzień nie liczy dwunastu godzin? Jeżeli ktoś chodzi za dnia, nie potknie się, ponieważ widzi światło tego świata. Jeżeli jednak ktoś chodzi w nocy, potknie się, ponieważ brak mu światła». To powiedział, a następnie rzekł do nich: «Łazarz, przyjaciel nasz, zasnął, lecz idę, aby go obudzić». Uczniowie rzekli do Niego: «Panie, jeżeli zasnął, to wyzdrowieje». Jezus jednak mówił o jego śmierci, a im się wydawało, że mówi o zwyczajnym śnie. Wtedy Jezus powiedział im otwarcie: «Łazarz umarł, ale raduję się, że Mnie tam nie było, ze względu na was, abyście uwierzyli. Lecz chodźmy do niego!» Na to Tomasz, zwany Didymos, rzekł do współuczniów: «Chodźmy także i my, aby razem z Nim umrzeć».

Kiedy Jezus tam przybył, zastał Łazarza już do czterech dni spoczywającego w grobie. A Betania była oddalona od Jerozolimy około piętnastu stadiów i wielu Żydów przybyło przedtem do Marty i Marii, aby je pocieszyć po bracie. Kiedy zaś Marta dowiedziała się, że Jezus nadchodzi, wyszła Mu na spotkanie. Maria zaś siedziała w domu. Marta rzekła do Jezusa: «Panie, gdybyś tu był, mój brat by nie umarł. Lecz i teraz wiem, że Bóg da Ci wszystko, o cokolwiek byś prosił Boga». Rzekł do niej Jezus: «Brat twój zmartwychwstanie». Rzekła Marta do Niego: «Wiem, że zmartwychwstanie w czasie zmartwychwstania w dniu ostatecznym». Rzekł do niej Jezus: «Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem. Kto we Mnie wierzy, choćby i umarł, żyć będzie. Każdy, kto żyje i wierzy we Mnie, nie umrze na wieki. Wierzysz w to?» Odpowiedziała Mu: «Tak, Panie! Ja mocno wierzę, żeś Ty jest Mesjasz, Syn Boży, który miał przyjść na świat».

Gdy to powiedziała, odeszła i przywołała po kryjomu swoją siostrę, mówiąc: «Nauczyciel jest i woła cię». Skoro zaś tamta to usłyszała, wstała szybko i udała się do Niego. Jezus zaś nie przybył jeszcze do wsi, lecz był wciąż w tym miejscu, gdzie Marta wyszła Mu na spotkanie. Żydzi, którzy byli z nią w domu i pocieszali ją, widząc, że Maria szybko wstała i wyszła, udali się za nią, przekonani, że idzie do grobu, aby tam płakać. A gdy Maria przyszła do miejsca, gdzie był Jezus, ujrawszy Go upadła Mu do nóg i rzekła do Niego: «Panie, gdybyś tu był, mój brat by nie umarł». Gdy więc Jezus ujrzał jak płakała ona i Żydzi, którzy razem z nią przyszli, wzruszył się w duchu, rozrzewnił i zapytał: «Gdzieście go położyli?» Odpowiedzieli Mu: «Panie, chodź i zobacz!». Jezus zapłakał. A Żydzi rzekli: «Oto jak go miłował!» Niektórzy z nich powiedzieli: «Czy Ten, który otworzył oczy niewidomemu, nie mógł sprawić, by on nie umarł?»

A Jezus ponownie, okazując głębokie wzruszenie, przyszedł do grobu. Była to pieczara, a na niej spoczywał kamień. Jezus rzekł: «Usuńcie kamień!» Siostra zmarłego, Marta, rzekła do Niego: «Panie, już cuchnie. Leży bowiem od czterech dni w grobie». Jezus rzekł do niej: «Czyż nie powiedziałem ci, że jeśli uwierzysz, ujrysz chwałę Bożą?» Usunięto więc kamień. Jezus wzniosł oczy do góry i rzekł: «Ojcze, dziękuję Ci, żeś mnie wysłuchał. Ja wiedziałem, że mnie zawsze wysłuchujesz. Ale ze względu na otaczający Mnie lud to powiedziałem, aby uwierzyli, żeś Ty Mnie posłał». To powiedziawszy zawołał donośnym głosem: «Łazarzu, wyjdź na zewnątrz!» I wyszedł zmarły, mając nogi i ręce powiązane opaskami, a twarz jego była zawinięta chustą. Rzekł do nich Jezus: «Rozwiążcie go i pozwólcie mu chodzić!».

Wielu więc spośród Żydów przybyłych do Marii ujrawszy to, czego Jezus dokonał, uwierzyło w Niego.

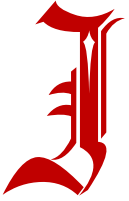
hi ấy, có một người đau liệt tên là Ladarô, ở Bêtanía, làng quê của Maria và Martha. (Maria này chính là người đã xức dầu thơm cho Chúa, và lấy tóc lau chân Người. Em trai bà là Ladarô lâm bệnh). Vậy hai chị sai người đến thưa Chúa Giêsu rằng: “Lạy Thầy, người Thầy yêu đau liệt”. Nghe tin ấy, Chúa Giêsu liền bảo: “Bệnh này không đến nỗi chết, nhưng để làm sáng danh Thiên Chúa và do đó Con Thiên Chúa sẽ được vinh hiển”.

Chúa Giêsu thương Martha và em là Maria và Ladarô. Khi hay tin ông này đau liệt, Người còn lưu lại đó hai ngày. Rồi Người bảo môn đệ: “Chúng ta hãy trở lại xứ Giuđêa”. Môn đệ thưa: “Thưa Thầy, mới đây người Do-thái tìm ném đá Thầy, mà Thầy lại trở về đó ư?” Chúa Giêsu đáp: “Một ngày lại chẳng có mười hai giờ sao? Nếu ai đi ban ngày thì không vấp ngã, vì người ta thấy ánh sáng mặt trời; nhưng kẻ đi ban đêm sẽ vấp ngã vì không có ánh sáng”. Người nói thế, rồi lại bảo họ: “Ladarô bạn chúng ta đang ngủ, dầu vậy Ta đi đánh thức ông”. Môn đệ thưa: “Thưa Thầy, nếu ông ta ngủ, ông sẽ khoẻ lại”. Chúa Giêsu có ý nói về cái chết của Ladarô, nhưng môn đệ lại nghĩ Người nói về giấc ngủ. Bấy giờ Chúa Giêsu mới nói rõ: “Ladarô đã chết. Nhưng Ta mừng cho các con, vì Ta không có mặt ở đó để các con tin. Vậy chúng ta hãy đi đến nhà ông”. Lúc đó Tôma, cũng có tên là Đidimô, nói với đồng bạn: “Chúng ta cũng đi để cùng chết với Người”.

Đến nơi, Chúa Giêsu thấy Ladarô đã được an táng bốn ngày rồi. (Bêtanía chỉ cách Giêrusalem chừng mười lăm dặm). Nhiều người Do-thái đến nhà Martha và Maria để an ủi hai bà vì người em đã chết. Khi hay tin Chúa Giêsu đến, Martha đi đón Người, còn Maria vẫn ngồi nhà. Martha thưa Chúa Giêsu: “Thưa Thầy, nếu Thầy có mặt ở đây thì em con không chết. Tuy nhiên, ngay cả bây giờ, con biết Thầy xin gì cùng Thiên Chúa, Thiên Chúa cũng sẽ ban cho Thầy”. Chúa Giêsu nói: “Em con sẽ sống lại”. Martha thưa: “Con biết ngày tận thế, khi kẻ chết sống lại, thì em con sẽ sống lại”. Chúa Giêsu nói: “Ta là sự sống lại và là sự sống, ai tin Ta, dầu có chết cũng sẽ được sống. Và kẻ nào sống mà tin Ta, sẽ không chết bao giờ. Con có tin điều đó không?” Bà thưa: “Thưa Thầy, vâng, con đã tin Thầy là Đấng Kitô, Con Thiên Chúa hằng sống đã đến trong thế gian”.

Nói xong bà về gọi Maria em gái bà và nói thầm với em rằng: “Thầy ở ngoài kia, Thầy gọi em”. Nghe vậy, Maria vội vàng đứng dậy và đi đến cùng Chúa. Vì lúc đó Chúa Giêsu chưa vào trong làng, Người còn đang đứng ở nơi Martha đã gặp Người. Những người Do-thái cùng ở trong nhà với Maria và an ủi bà, khi thấy bà vội vã đứng dậy ra đi, họ cũng đi theo bà, tưởng rằng bà đi ra khóc ngoài mộ. Vậy khi Maria đến chỗ Chúa Giêsu đứng, thấy Người, bà liền sấp mình xuống dưới chân Người và nói: “Thưa Thầy, nếu Thầy có mặt đây, thì em con không chết”. Khi thấy bà khóc nức nở và những người Do-thái theo bà cũng khóc, Chúa Giêsu thổn thức và xúc động. Người hỏi: “Đã an táng Ladarô ở đâu?” Họ thưa: “Thưa Thầy, xin đến mà xem”. Chúa Giêsu rọi lệ. Người Do-thái liền nói: “Kìa, xem Ngài thương ông ấy biết bao!” Nhưng có mấy kẻ trong đám nói: “Ông ấy đã mở mắt người mù từ khi mới sinh mà không làm được cho người này khỏi chết ư?” Chúa Giêsu lại xúc động; Người đi đến mộ. Mộ đó là một hang nhỏ có tảng đá đặt trên. Chúa Giêsu bảo: “Hãy đẩy tảng đá ra”. Martha là chị người chết, thưa: “Thưa Thầy, đã nặng mùi rồi vì đã bốn ngày”. Chúa Giêsu lại nói: “Ta đã chẳng bảo con rằng: Nếu con tin, thì con sẽ xem thấy vinh quang của Thiên Chúa sao?” Thế là người ta cất tảng đá ra. Chúa Giêsu ngược nhìn lên và nói: “Lạy Cha, Con cảm tạ Cha đã nhậm lời Con. Con biết Cha hằng nghe lời Con, nhưng Con nói lên vì những người đứng xung quanh đây, để họ tin rằng Cha đã sai Con”. Nói rồi, Người kêu lớn tiếng: “Ladarô! Hãy ra đây!” Người đã chết đi ra, chân tay còn quấn những mảnh vải, trên mặt quấn khăn liệm. Chúa Giêsu bảo: “Hãy cởi ra cho anh ấy đi”.

Một số người Do-thái đến thăm Maria, khi được chứng kiến những việc Chúa Giêsu làm, thì đã tin vào Người.

Now a man was ill, Lazarus from Bethany, the village of Mary and her sister Martha. Mary

was the one who had anointed the Lord with perfumed oil and dried his feet with her hair; it was her brother Lazarus who was ill. So the sisters sent word to him saying, "Master, the one you love is ill." When Jesus heard this he said, "This illness is not to end in death, but is for the glory of God, that the Son of God may be glorified through it." Now Jesus loved Martha and her sister and Lazarus. So when he heard that he was ill, he remained for two days in the place where he was. Then after this he said to his disciples,

"Let us go back to Judea." The disciples said to him, "Rabbi, the Jews were just trying to stone you, and you want to go back there?" Jesus answered, "Are there not twelve hours in a day? If one walks during the day, he does not stumble, because he sees the light of this world. But if one walks at night, he stumbles, because the light is not in him." He said this, and then told them, "Our friend Lazarus is asleep, but I am going to awaken him." So the disciples said to him, "Master, if he is asleep, he will be saved." But Jesus was talking about his death, while they thought that he meant ordinary sleep. So then Jesus said to them clearly, "Lazarus has died. And I am glad for you that I was not there, that you may believe. Let us go to him." So Thomas, called Didymus, said to his fellow disciples, "Let us also go to die with him."

When Jesus arrived, he found that Lazarus had already been in the tomb for four days. Now Bethany was near Jerusalem, only about two miles away. And many of the Jews had come to Martha and Mary to comfort them about their brother. When Martha heard that Jesus was coming, she went to meet him; but Mary sat at home. Martha said to Jesus, "Lord, if you had been here, my brother would not have died. But even now I know that whatever you ask of God, God will give you." Jesus said to her, "Your brother will rise." Martha said to him, "I know he will rise, in the resurrection on the last day." Jesus told her, "I am the resurrection and the life; whoever believes in me, even if he dies, will live, and everyone who lives and believes in me will never die. Do you believe this?" She said to him, "Yes, Lord. I have come to believe that you are the Christ, the Son of God, the one who is coming into the world." When she had said this, she went and called her sister Mary secretly, saying, "The teacher is here and is asking for you." As soon as she heard this, she rose quickly and went to him. For Jesus had not yet come into the village, but was still where Martha had met him. So when the Jews who were with her in the house comforting her saw Mary get up quickly and go out, they followed her, presuming that she was going to the tomb to weep there. When Mary came to where Jesus was and saw him, she fell at his feet and said to him, "Lord, if you had been here, my brother would not have died." When Jesus saw her weeping and the Jews who had come with her weeping, he became perturbed and deeply troubled, and said, "Where have you laid him?" They said to him, "Sir, come and see." And Jesus wept.

So the Jews said, "See how he loved him." But some of them said, "Could not the one who opened the eyes of the blind man have done something so that this man would not have died?" So Jesus, perturbed again, came to the tomb. It was a cave, and a stone lay across it. Jesus said, "Take away the stone." Martha, the dead man's sister, said to him, "Lord, by now there will be a stench; he has been dead for four days." Jesus said to her, "Did I not tell you that if you believe you will see the glory of God?" So they took away the stone. And Jesus raised his eyes and said, "Father, I thank you for hearing me. I know that you always hear me; but because of the crowd here I have

said this, that they may believe that you sent me.” And when he had said this, He cried out in a loud voice, “Lazarus, come out!” The dead man came out, tied hand and foot with burial bands, and his face was wrapped in a cloth. So Jesus said to them, “Untie him and let him go.” Now many of the Jews who had come to Mary and seen what he had done began to believe in him.